

(Народна приказка)

Живели някога дядо и баба. Те си нямали деца. Осиновили си една жабка. Кръстили я Радка.

Дядо и баба тръгнали да отидат на черква. Бабата поръчала на Радка:

— Радке, докато се върнем, ти да ошеташ: да изметеш, да измиеш, да наредиш, да донесеш вода и да превариш млякото. Ама не скачай силно, че може да паднеш в гърнето.

— Добре, бабо, добре, — казала Радка.

Започнала бързо да шета: измела, измила съдовете, наредила, донесла вода, подварила млякото и поставила гърнето край огъня. А като бързала, скачала силно и без да забележи, скочила в гърнето с врялото мляко и — попарила се, удавила се.

Бабата си дошла от черква. Влязла в стаята и се зарадвала, като видяла, че всичко е ошетано. Но нямало Радка. Започнала да я вика, а Радка се не обаждала. Погледнала бабата в гърнето и що да види — Радка се попарила, удавила се.

Тогава бабата, от жал, заплакала и започнала да си скуби косата.

Дядото попитал бабата:

— Защо плачеш бабо? Защо си скубиш косата?

— Наша Радка се удави и аз си оскубах косата.

— И аз ще си оскуба брадата!

И дядо си оскубал брадата.

На крушата кацнала сврака. Тя попитала:

— Защо, дядо, си скубиш брадата?

— Наша Радка се удави. Бабата си оскуба косата, и аз си оскубах брадата!

— Като е така, и аз ще си отскубна опашката!

И свраката си отскубнала опашката.

Крушата я попитала: